

SODBA ŠILC ZOPER REPUBLIKO SLOVENIJO

SVET EVROPE

EVROPSKO SODIŠČE ZA ČLOVEKOVE PRAVICE

TRETJA SEKCIJA

(Pritožba št. 45936/99)

SODBA

STRASBOURG

29. junij 2006

Ta sodba bo postala pravnomočna pod pogoji, navedenimi v členu 44 § 2 Konvencije. Možna je uredniška revizija.

V zadevi Šilc proti Republiki Sloveniji,
je Evropsko sodišče za človekove pravice (Tretja sekcija) v senatu, ki so ga sestavljali:

G. J. HEDIGAN, Predsednik

G. B.M. ZUPANČIČ,

G. L. CAFLISCH,

G. C. BIRSAN,

G. E. MYJER,

G. DAVID THOR BJÖRGVINSSON,

Ga. I. ZIEMELE, sodniki,

in G. V.BERGER, kot sodni tajnik Sekcije

na zasedanju za zaprtimi vrati 8. JUNIJA 2006,

izreklo naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta istega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva izvira iz pritožbe (št. 45936/99) zoper Republiko Slovenijo, ki jo je slovenski državlján, g. Iztok Dario Šilc (»pritožnik«), vložil na Sodišču v skladu s členom 34 Konvencije za zaščito človekovih pravic in temeljnih svoboščin (»Konvencija«) 2. novembra 1998.

2. Slovensko vlado (»Vlada«) je zastopal njen zastopnik, g. L. Bembič, generalni državni pravobranilec.

3. Pritožnik v skladu s členom 6 § 1 Konvencije zatrjuje, da je bilo trajanje postopka pred domačim sodiščem, v katerem je bil udeležen kot stranka, predolgo. Po vsebini se je prav tako pritožil zaradi pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva v zvezi s predolgim trajanjem postopka (Člen 13 Konvencije).

4. Dne 13. februarja 2003 je Sodišče (Tretji senat) sklenilo, da bo Vladi posredovalo pritožbo glede dolžine postopka in pomanjkanja učinkovitega

pravnega sredstva s tem v zvezi in razglasilo ostali del pritožbe za nedopustno. V skladu s členom 29 § 3 Konvencije je hkrati sklenilo, da bo odločalo o dopustnosti in utemeljenosti pritožbe.

DEJSTVA

5. Pritožnik je bil rojen leta 1964 in živi v Ljubljani.

A) Okoliščine zadeve

6. Pritožnik je leta 1992 opravil diplomsko na pravu in leta 1995 opravil državni pravosodni izpit.

7. Dne 15. decembra 1997 je zaprosil Odvetniško zbornico Slovenije (»OZS«), da vpiše njegovo ime v imenik odvetnikov in mu tako omogoči, da začne delati kot odvetnik. OZS je naknadno zaprosila pritožnika, da dopolni svojo prošnjo, kar je storil 21. maja 1998. V začetku junija 1998 je OZS poslala pritožnikovo prošnjo na Območni zbor odvetnikov v Ljubljani (»OZOL«), da bi pridobila mnenje o njegovi moralnosti.

Dne 6. julija 1998 je pritožnik sprožil upravni spor pred Upravnim sodiščem zaradi molka upravnega organa, ker ni prejel odločitve OZS.

Dne 23. septembra 1998 je OZOL soglasno sklenil, da pritožnikovo vedenje v preteklosti ne kaže, da je vreden zaupanja, potrebnega za odvetnika.

Dne 3. novembra 1998 je OZS zaprosila OZOL, da posreduje razlago svoje odločitve in dokaze, ki jo podpirajo. OZS je poleg tega ugotovila, da pritožnik vodi detektivsko agencijo in je vpleten v prakse, ki jih licenca za detektiva ne dopušča.

Prav tako je bilo ugotovljeno, da je bil žaljiv do uslužbencev OZS in da je vložil tožbo pri disciplinskem tožilcu OZS zoper predsednika in sekretarja OZOL, s čimer je uporabljal nedovoljena sredstva, da bi dosegel svoje cilje. Naknadno se je komisija Odvetniške zbornice za določanje izpolnjevanja pogojev za vpis v imenik odvetnikov (»Komisija«) odločila, da bo zaslišala pritožnika v zvezi s to zadevo in ga je dvakrat povabila na sestanek dne 7. in 16. decembra 1998. Odklonil je udeležbo na prvi obravnavi, ker predsednik Komisije ni lastnoročno podpisal poziva. V zvezi z drugim vabilom pa je pritožnik obvestil Komisijo, da nima namena pojasniti svojih pogledov o zadevi.

Dne 17. decembra 1998 je OZS zavrnila njegovo prošnjo za vpis. Sklep naj bi bil 16. januarja 1999 vročen pritožniku.

8. Dne 4. maja 1999 je pritožnik dopolnil svoj upravni spor: najprej je zaprosil sodišče, da

ugotovi, da OZS svojega sklepa ni izdala v predpisanem roku, nato pa je skušal doseči preklic sklepa.

Dne 30. junija 1999 je Upravno sodišče preklicalo sklep OZS, ker bi morala biti dejstva zadeve jasneje določena in je zadevo vrnilo v ponovno presojo na OZS.

9. Dne 17. avgusta 1999 se je OZS pritožila na Vrhovno sodišče.

Dne 7. februarja 2001 je Vrhovno sodišče pritožbo zavrnilo. Sodba je bila 23. februarja 2001 domnevno vročena pritožniku, zadeva pa vrnjena v ponovno

obravnavo na OZS.

10. OZS v zakonsko predpisanem roku enega meseca ni izdala sklepa. Pritožnik je dvakrat zahteval od OZS, da izda nov sklep.

11. Dne 19. septembra 2001 je pritožnik sprožil nov upravni spor pred Upravnim sodiščem, v katerem se je pritožil nad neodzivnostjo OZS. Prav tako je sodišče zaprosil, da naj ugotovi, da ima pravico izvajati pravniške posle.

Dne 1. oktobra 2001 je Upravno sodišče izvedlo predhodno oceno tožbe. Dne 29. oktobra 2001 je OZS odgovorila na pritožnikov spor in predložila dokaze.

Dne 6. novembra 2001 je OZS ponovno proučila pritožnikov zahtevek in ga spet zavrnila. Opravljena naj bi bila ustna obravnava, na katero je bil povabljen pritožnik, da bi sodeloval pri zaslišanju prič, ki so spodbijale njegov moralni ugled, vendar je sporočil, da se obravnave ne bo udeležil. OZS je zaslišala šest prič in si ogledala več pisnih dokumentov. Med drugim je ugotovila, da se je pritožnik v neki policijski preiskavi zoper nekega posameznika izdajal za dejanskega odvetnika in da je medtem, ko je kot detektiv izterjeval dolgove za svojo stranko, zahteval delež od zbranega denarja.

Dne 8. novembra 2001 je bil sklep OZS posredovan Upravnemu sodišču.

Dne 6. decembra 2001 se je pritožnik odzval na sklep OZS in se na sodišču pritožil zaradi nepopolnih in napačnih ugotovitev dejstev.

Dne 12. novembra ter 12. in 21. decembra 2001 je pritožnik zahteval prednostno obravnavo njegove zadeve, v čemer mu je sodišče ugodilo.

Dne 16. maja 2002 je Upravno sodišče zavrnilo pritožnikov spor, ker je ugotovilo, da je OZS upoštevala prvo odločitev sodišča z dne 30. junija 1999 ter pravilno in zadostno navedla dejstva. Obravnava ni bila sklicana.

12. Dne 14. junija 2002 se je pritožnik pritožil na Vrhovno sodišče.

Dne 26. septembra in 26. oktobra 2002 ter 25. marca 2003 je pritožnik od Vrhovnega sodišča zaprosil za hitro odločitev.

Dne 17. septembra 2003 je Vrhovno sodišče ugodilo pritožbi, ker bi bilo treba upoštevati pritožnikovo vlogo z dne 6. decembra 2001 kot novo pritožbo, za katero je potrebna obravnava na Upravnem sodišču. Zadeva je bila skladno s tem vrnjena v ponovno obravnavo na Upravno sodišče.

13. Dne 12. januarja 2004 je pritožnik zahteval od Upravnega sodišča, da takoj izda svoj sklep.

Dne 29. marca ter 4. in 8. junija 2004 je pritožnik vložil pripravljalne spise na sodišču, predstavil nove dokaze in podal pripombe na odgovore OZS.

Dne 24. junija 2004 je sodišče opravilo obravnavo. Ker sta se obe stranki v zadevi strinjali, da bosta poskusili zadevo urediti, je sodišče preložilo obravnavno.

Dne 5. julija 2004 je pritožnik prosil OZS, da naj poda ponudbo za izvensodno poravnavo. Ker od OZS ni dobil odgovora, je 13. septembra 2004 poslal ponovno zahtevo na sodišče za takojšnjo odločitev.

Dne 11. in 26. oktobra ter 7. novembra 2004 je pritožnik vložil pripravljalne spise.

Dne 3. decembra 2004 je sodišče odločilo v prid pritožniku, razveljavilo sklep OZS z dne 6. novembra 2001 zaradi napačne uporabe zakona in zadevo vrnilo v ponovno obravnavo na OZS, da bi izdala nov sklep. Sodba je bila 13. januarja

2005 vročena pritožniku.

14. Pritožnik se je nedoločenega dne pritožil na Vrhovno sodišče, ker Upravno sodišče ni sprejelo sklepa, da ima pravico do opravljanja pravnih poslov. OZS je vložila pritožbo.

Dne 1. marca 2005 je pritožnik prejel dopis OZS, s katerim so ga obvestili, da njegovega imena ne morejo vpisati v imenik odvetnikov zaradi negativnega mnenja OZOL iz leta 1998 o njegovem moralnem ugledu.

Dne 25. avgusta 2005 je Vrhovno sodišče zavrnilo obe pritožbi in potrdilo sodbo Upravnega sodišča. V skladu s tem je bila zadeva poslana v ponovno obravnavo na OZS. Sklep naj bi bil 13. septembra 2005 vročen pritožniku.

Postopek na OZS še traja.

B. Veljavna notranja zakonodaja in praksa

15. Člen 26 Zakona o upravnem sporu iz leta 1997 (Uradni list št. 50/97) omogoča stranki, ki je vložila pritožbo pri upravnem telesu, da sproži upravni postopek pred Upravnim sodiščem (upravni spor) v naslednjih primerih:

»(...)

2. Če pritožbeni organ ne odloči o pritožnikovi pritožbi zoper odločitev, sprejeto na prvi stopnji, v roku dveh mesecev ali v krajšem obdobju, če tako določa zakon, in ne odgovori na kasnejši zahtevek v dodatnem roku sedmih dni, lahko pritožnik sproži upravni postopek, kot da bi bil njegov zahtevek zavrnjen.

3. Pritožnik lahko tudi ravna v skladu s prejšnjim odstavkom, kadar upravni organ na prvi stopnji ne izda sklepa, v katerem ni navedena možnost pritožbe.

4. Če v zadevah, v katerih obstoja pravica do pritožbe, prvo stopenjski organ ne izda sklepa o posamezni pritožbi v roku dveh mesecev ali v krajšem času, če tako zahteva zakon, lahko posameznik nato vloži svojo pritožbo pri pritožbenem upravnem organu. Če bi slednji odločil proti njemu, lahko nato posameznik sproži upravni spor. Posameznik lahko sproži upravni spor tudi pod pogoji, navedenimi v drugem odstavku. »

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV ČLENOV 6 § 1 IN 13 KONVENCIJE

16. Pritožnik se je pritožil zaradi predolgega trajanja postopka v zvezi s svojim zahtevkom za vpis v imenik odvetnikov. Skliceval se je na Člen 6 § 1 Konvencije, ki določa:

»Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih..... v razumnem roku odloča sodišče.«

17. Pritožnik se je po vsebini tudi pritožil, da so bila notranja pravna sredstva, ki so na voljo za predolge pravne postopke v Sloveniji, neučinkovita. Člen 13 Konvencije se glasi:

« Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to Konvencijo, so kršene, ima

pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti.«

A. Dopustnost

18. Vlada se je sklicevala, da niso bila izčrpana domača pravna sredstva.

19. Pritožnik je izpodbijal to navedbo in izjavil, da dosegljiva pravna sredstva niso bila učinkovita.

20. Sodišče ugotavlja, da je obravnavana pritožba podobna zadevama Belinger in Lukenda (Belinger proti Sloveniji, št. 42320/98, 2. oktober 2001, in Lukenda proti Sloveniji, št. 23032/02, 6. oktober 2005). V teh zadevah je Sodišče zavrnilo ugovor Vlade o neizčrpanosti domačih pravnih sredstev, ker je ugotovilo, da pravna sredstva, ki so bila na voljo pritožniku, niso bila učinkovita. Sodišče opozarja na ugotovitve v zadevi Lukenda, da predstavlja kršitev pravice do sojenja v razumnem roku sistemski problem, ki izhaja iz neustrezne zakonodaje in neučinkovitega delovanja sodnega sistema.

21. V zvezi z obravnavano zadevo Sodišče ugotavlja, da Vlada ni posredovala nobenih prepričljivih dokazov, zaradi katerih bi morale Sodišče to zadevo obravnavati drugače od uveljavljene sodne prakse.

22. Sodišče nadalje ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena v smislu člena 35 § 3 Konvencije. Prav tako tudi ni nedopustna iz katerikoli drugih razlogov. Zato je pritožbo razglasilo za dopustno.

B) Utemeljenost

1. Člen 6 § 1

a) Ustreznost

23. Med stranema ni bilo spora glede tega, da velja člen 6 za dejstva v zadevi. Sodišče ob upoštevanju uveljavljene sodne prakse ne vidi razloga, da bi temu oporekalo. (Glej H. proti Belgiji, sodba z dne 30. novembra 1987, serija a, št. 127-B, stran 31 §§ 44-8, ter De Moor proti Belgiji, sodba z dne 23. junija 1994, serija a, št. 292 – A, stran 31 §§ 42-47).

b) Obdobje, ki ga je treba upoštevati

24. Vlada razlikuje med dvema sklopoma postopkov. Zatrjuje, da se je upoštevano obdobje prvega sklopa postopkov začelo 17. decembra 1998, ko je pritožnik dopolnil svoj zahtevek na Upravnem sodišču in zahteval preklic sklepa OZS, ker naj bi bil to datum nastanka (dejanskega) spora. To obdobje se je končalo s sklepom, ki ga je 7. februarja 2001 izdalo Vrhovno sodišče.

Po mnenju Vlade se je obravnavano obdobje za drugi sklop postopka začelo 19. septembra 2001, ko je pritožnik vložil drugi upravni spor.

Pritožnik zatrjuje, da se je postopek začel 15. decembra 1997, ko je vložil prošnjo

za dovoljenje in se še ni končal.

25. Za razliko od Vlade Sodišče ne razlikuje dveh sklopov postopkov v obravnavani zadevi.

Meni, da je postopek začel teči 6. julija 1998, ko je pritožnik sprožil postopek pred Upravnim sodiščem zaradi molka upravnega organa. Tistega dne se je pritožnik obrnil na domače sodišče z namenom, da bi prejel sklep v zvezi s sporom o svojih državljanskih pravicah (glej, med drugim, H. proti Belgiji, naveden zgoraj, §§ 44-8). To obdobje se še ni končalo.

Obdobje, ki ga je treba upoštevati je tako trajalo več kot sedem let in enajst mesecev na dveh stopnjah sojenja. Zaradi treh vračanj v ponovno obravnavo so bil sklepi sprejeti na šestih stopnjah sojenja.

c) Razumnost upoštevane obdobja

26. Sodišče ponovno poudarja, da je treba razumnost trajanja postopka ocenjevati glede na okoliščine zadeve in ob upoštevanju naslednjih meril: zapletenosti zadeve, ravnanja pritožnika in vpletenih oblasti ter presoje, kolikšen je bil pomen sporne zadeve za pritožnika v sporu (gl. med številnimi drugimi viri, Frydlender proti Franciji, [GC], št. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

27. Vlada je zlasti zatrjevala, da je bil postopek pred domačimi organi zapleten zato, ker so bila sodišča prisiljena interpretirati in uporabljati notranjo zakonodajo. Nadalje je trdila, da je po eni strani pritožnikovo nasprotovanje sodelovanju z OZS prispevalo k splošni dolžini postopka. Postopek bi se končal prej, če bi bil pritožnik pripravljen sodelovati v njem. Po drugi strani pa so domača sodišča upoštevala pravila, ki urejajo sodne postopke in so zadevo obravnavala takoj, ko je bilo mogoče. Poleg tega, kaj je bilo pomembno v domačem postopku, se pravi ali je imel pritožnik pravico opravljanja pravnih poslov kot odvetnik ali ne, ni bilo izjemnega pomena za pritožnika. Lahko bi izbral katerikoli od številnih drugih kariernih poti tako kot so to storili mnogi drugi diplomanti prava. Zato ni bilo posebne potrebe po posebno hitri obravnavi.

28. Pritožnik zatrjuje, da je zaradi nerazumnih zamud v postopku ostal brez pomembnega vira prihodkov.

29. Sodišče ne vidi nobenega razloga, da bi Vladi odobrilo argument v zvezi z zapletenostjo zadeve. Naloga sodišča je, da interpretira in uporablja notranjo zakonodajo. Vladi ni uspelo dokazati, zakaj naj bi verjeli, da je bilo to težje izvedljivo v tej zadevi kot v katerikoli drugi.

30. Glede ravnanja pritožnika Sodišče ugotavlja, da čeprav je zavrnil udeležbo na sestankih na OZS, to ni preprečilo OZS, da bi na koncu izdala sklep. Še pomembneje, pritožnikovo ravnanje ni prispevalo k dolžini postopkov pred sodišči. Kljub temu pa je Sodišče dojemljivo za trditev Vlade, da bi pritožnik, če ne bi dvakrat zavrnil sodelovanja v postopku pred OZS, lahko prispeval k hitrejši odločitvi pred tem upravnim organom.

31. Sodišče ugotavlja, da lahko pritožnik, ki je stranka v upravnem postopku, ki je domnevno neupravičeno dolg zaradi pomanjkanja odziva upravnega organa, v skladu s členom 26, § 2 Zakona o upravnem sporu v primerih, kjer ni pritožbe,

sporoži postopek na Upravnem sodišču in se pritoži zaradi molka upravnega organa (glej odstavek 15 zgoraj).

Sodišče ugotavlja, da bi lahko pritožnik v obravnavani zadevi sprožil postopek pred Upravnim sodiščem zaradi molka OZS po preteku določenega časa (glej *mutatis mutandis*, Sirc proti Sloveniji, št. 44580/98, 16. maj 2002). Zato je mogoče obdobje med 7. februarjem 2001, ko je Vrhovno sodišče podprlo vrnitev zadeve v ponovno obravnavo na OZS za ugotavljanje novih dejstev, in 19. septembrom 2001, ko je pritožnik sprožil postopek na Upravnem sodišču in se pritožil zaradi molka OZS, pripisati pritožniku. Enak sklep velja tudi za obdobje po 13. septembru 2005, ko je bila odločitev Vrhovnega sodišča, s katero je podprlo vrnitev zadeve v ponovno obravnavo OZS, vročena pritožniku.

Prav tako nacionalnim organom ni mogoče pripisati obdobja med 24. junijem 2004, ko sta obe strani obvestili upravni organ, da se nameravata poravnati v zadevi, in 13. septembrom 2004, ko je pritožnik zaprosil sodišče, da odloča o zadevi, ker poravnava ni bila dosežena.

32. Čeprav Sodišče ne more analizirati pravne kakovosti sodne prakse domačih sodišč meni, da glede na to, da je vračanje primerov v ponovno proučitev običajno odrejeno kot posledica napak, ki so jih storila nižja sodišča, da lahko ponovitev takšnih odredb v enem sklopu sodnih postopkov razkrije resno pomanjkljivost v sodnem sistemu (gl. na primer *Wierciszewska proti Poljski*, št. 41431/98, § 46, 25. november 2003). Vlada ni uspela zagotoviti nobenega pojasnila, ki bi Sodišče pripeljalo do drugačne odločitve.

33. Sodišče se ne strinja z trditvijo Vlade, da gre za manj pomemben primer. Primeri, ki vključujejo pravico do opravljanja poklica, morajo biti upoštevani prav tako nujno kot katerikoli drugi spori, povezani z zaposlitvijo. Sodišče ponavlja, da je v takšnih primerih potrebna posebna prizadevnost (*Ruotolo proti Italiji*, sodba z dne 27. februarja 1992, serija A, št. 230-D, str. 39, § 17, in *Davies proti Združenemu kraljestvu*, št. 42007/98, § 26, 16. julij 2002). Zato je treba v sporih v zvezi z dovoljenji za opravljanje poklica odločati nemudoma ne glede na to ali bo rezultat postopka v prid pritožnika ali ne.

V nasprotju s številnimi drugimi primeri, ko je bila obravnavana dolžina postopka, pa v obravnavani zadevi ni bilo posebnih zamud pred sodišči na posameznih stopnjah. Ne glede na to dejstvo pa je država odgovorna za skupno trajanje postopka.

34. V okoliščinah te zadeve Sodišče meni, da postopki, ki jih je sprožil pritožnik, niso bi izvedeni s potrebno skrbnostjo. Zato je prišlo do kršitve člena 6 § 1 glede tega, da o pritožnikovih »državljskih pravicah in obveznostih« ni bilo odločeno v »razumnem roku«.

2. Člen 13

35. Sodišče ponovno poudarja, da člen 13 zagotavlja učinkovito pravno sredstvo pred domačimi oblastmi za zatiranje kršitev zahteve po sojenju v razumnem roku iz člena 6 § 1 (glej *Kudla proti Poljski*, [GC], št. 30210/96, § 156, ECHR 2000-XI). Ob tem poudarja, da so bili ugovori in trditve, ki jih je navedla Vlada, že zavrjeni

v prejšnjih zadevah (glej Lukenda, naveden zgoraj), zato ne vidi razloga, da bi v obravnavani zadevi sprejelo drugačno odločitev.

36. Zato Sodišče meni, da gre v obravnavani zadevi za kršitev člena 13 zaradi pomanjkanja pravnega sredstva v domačem pravu, s katerim bi pritožnik mogel pridobiti odločbo, ki bi potrdila njegovo pravico do sojenja v razumnem roku, kot to določa člen 6 § 1.

II. UPORABA ČLENA 41 KONVENCIJE

37. Člen 41 Konvencije določa:

» Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve Konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje«.

A. Škoda

38. Pritožnik je zatrjuje, da je izgubil prihodke, ki bi jih lahko zaslužil, če bi mu bilo izdano dovoljenje za opravljanje pravniških poslov. Zato zahteva najmanj 512.488,22 evrov (EUR) za premoženjsko škodo. Poleg tega zahteva tudi 50.000 evrov za nepremoženjsko škodo.

39. Vlada je takšni odškodnini ugovarjala po višini.

40. Sodišče ne zazna nobene vzročne povezave med ugotovljeno kršitvijo in zatrjevano premoženjsko odškodnino in zato ta odškodninski zahtevek zavrača. Po drugi strani Sodišče meni, da je pritožnik najverjetneje utrpel nepremoženjsko škodo. Na pravični podlagi je sklenilo, da mu iz tega naslova prisodi 2.000 EUR.

B. Stroški in izdatki

41. Pritožnik je poleg tega zahteval 300 EUR za stroške in izdatke, ki so nastali pred domačimi sodišči in Sodiščem.

42. Vlada je ugovarjala takšni odškodnini.

43. Glede na sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov in izdatkov le v toliko, v kolikor so dejansko in nujno nastali in so bili razumni glede na celoten zahtevek. V predmeti zadevi zato Sodišče meni, ob upoštevanju informacij, ki jih je pridobilo in navedenih kriterijih, da je primerno, da se pritožniku odobri celotna zahtevana vsota za postopke pred Sodiščem.

C. Zamudne obresti

44. Sodišče meni, da je ustrezno, če zamudne obresti temeljijo na najnižji posojilni stopnji Evropske Centralne Banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. razglašajo pritožbo za sprejemljivo;

2. razsoja, da je prišlo do kršitve člena 6 § 1 Konvencije;

3. razsoja, da je prišlo do kršitve člena 13 Konvencije;

4. razsoja,

(a) da mora obtožena država, v roku treh mesecev od dneva, ko postane sodba pravnomočna v skladu s členom 44 § 2 Konvencije, plačati pritožniku 2.000 EUR (dva tisoč evrov) za nepremoženjsko škodo in 300 EUR (tristo evrov) v zvezi s stroški in izdatki, skupaj z vsemi morebitnimi pripadajočimi dajatvami;

(b) da se bodo na navedene zneske od dneva, ko poteče rok navedenih treh mesecev do poravnave, plačevale enostavne obresti po najnižji posojilni stopnji Evropske Centralne Banke za vse zamudno obdobje, z dodanimi tremi odstotnimi točkami;

5. zavrne v preostalem delu pritožnikov zahtevek po pravičnem zadoščenju.

Napisano v angleškem jeziku ter posredovano v pisni obliki 29. junija 2006, v skladu s členom 77 §§ 2 in 3 Pravil Sodišča.

Vincent BERGER John HEDIGAN

Sodni tajnik Predsednik